

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth Balázs Gergely Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Tóth Balázs Gergely ügyvéd) által képviselt felperes neve (.....) felperesnek, az S.B.G. & K. Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt alperes neve (.....) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 30. napján kelt, 1.P.26.727/2009/7. sorszámú részítélete ellen az alperes 8. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét részben megváltoztatja és a lajstromszámú védjegyet érintő keresetet elutasítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 36 000 (Harminchatezer) forint másodfokú perköltséget.

A részítelet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság részíteletével megállapította, hogy az alperes 2004. július 5-től 2004. szeptember 5-ig azzal, hogy Túró Rudi termékeinek reklámozása során az „EDD MAGADÉVÁ!” jelmondatot használta, bitorolta a felperes tulajdonában álló és a felperes használatában álló lajstromszámú védjegyeket. A bíróság az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

A megállapított tényállás szerint a felperes jogosultja a.... 11-ei elsőbbségű lajstromszámú színes ábrás védjegynek, amelynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 30. áruosztályon belül a „tea, cukor, lisztek és más gabonakészítmények”, a 35. osztályon belül: „reklámozás, kereskedelmi ügyletek, irodai munkák”, valamint a 43. osztályon belül „vendéglátás” termékek és szolgáltatások vonatkozásában áll fenn.

A perben nem álló B. G. a jogosultja a ... 5-ei elsőbbségű lajstromszámú „EDD MAGADÉVÁ!” szóösszetétel védjegynek, amelynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 29. áruosztályon belül „tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek, tej és tejtermékek”, a 30. osztályon belül „kakaós pékáru termékek, csokoládé”, valamint a 35. osztályon belül „reklám” termékek és szolgáltatások vonatkozásában áll fenn.

Az alperes 15-én az „EDD MAGADÉVÁ!" jelmondat védjegykénti lajstromozását kérte a Magyar Szabadalmi Hivataltól a 29. és 30. áruosztályban, de - mivel a bejelentés során a felperes felszólalására az alperes a bejelentését visszavonta -, a Hivatal az eljárást megszüntette.

Az ítélet tényként állapította meg, hogy az alperes által 2004. májusában indított és szeptember 5-én befejezett Pöttyös Túró Rudi termékének reklámkampánya alatt az alperes által országszerte kihelyezett 350 óriás plakáton és 200 db City plakáton a termék fotója mellett feltüntette az „EDD MAGADÉVÁ!" szlogent is.

Rögzítette továbbá, hogy B. G. 2004. július 27-én használati szerződést kötött a felperessel. A szerződés 4. pontja alapján a felperes ellenérték fejében 10 évre megszerezte az akkor még oltalomban nem részesülő „EDD MAGADÉVÁ!" szóösszetétel használati jogát, valamint B. G. feljogosította őt a védjegybitorlókkal szembeni fellépésre is.

B. G. az akkor már lajstromozást nyert védjegy jogosultjaként, valamint a felperes és a perben nem álló I. Kft. (amelynek ügyvezetője B. G.) 2007. április 11-én írásbeli engedményezési megállapodást kötöttek. Ennek értelmében a felperes, mint engedményező átruházta az I. Kft-re a korábbi szerződésből származó valamennyi jogát és kötelezettségét, továbbá az alperessel szembeni védjegybitorlási igényét és 3.000.000 forintban meghatározott vagyoni követelését. Az okirat kitért arra, hogy a felperes 2004. augusztus 27-én keresetet nyújtott be az alperessel szemben védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezmények alkalmazása - beleértve 3.000.000 forint összegű általános kártérítést is - iránt.

B. G. és a felperes 2010. február 24-én közös írásbeli nyilatkozatot tettek a 2004. július 27-ei használati szerződéssel kapcsolatban. Ebben kijelentették, hogy B. G. valamennyi lejárt és jövőben lejáráó követelését, amely a védjegybitorlásból ered, a felperesre engedményezte.

B. G. és az I.Kft., valamint a felperes által 2010. április 19-én aláírt közös nyilatkozatot szerint a korábban létrejött engedményezési megállapodást 2007. június 11-én felbontották. Megállapították, hogy a lajstromszámú védjegy használatára és a védjegyből eredő igények érvényesítésére a 2004. július 27-én kelt használati szerződés alapján a felperes jogosult.

A felperes többször módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy 2004. július 5-től szeptember 5-ig Túró Rudi termékének reklámkampánya során az „EDD MAGADÉVÁ" reklámszlogent használta, bitorolta a felperes lajstromszámú színes ábrás védjegyet, valamint a felperes használatában álló ... lajstromszámú „EDD MAGADÉVÁ!" szóösszetétel védjegyet. Kérte az alperes további jogsértéstől eltiltását, valamint 6.444.000 forint kártérítés megfizetésére kötelezését, valamint gazdagodás visszatérítése iránti igényt is előterjesztett. Kereseti kérelmének jogalapjaként a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) rendelkezéseit és a Ptk-nak a szerződésen kívüli kártérítésre vonatkozó általános szabályát jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Elsődlegesen vitatta a felperes perbeli legitimációját, állítva, hogy a felperes által csatolt okiratok, nyilatkozatok okiratok, nyilatkozatok a legitimáció utólagos pótlására nem alkalmasak. Érdemi védekezése szerint az „EDD MAGADÉVÁ!” szlogen használatát még a lajstromszámú védjegy bejelentési időpontja előtt megkezdte, ez a tény kizárja a használat jogellenességének utólagos megállapíthatóságát. Kiemelte továbbá, hogy a szlogen és a perben érintett védjegyek sem tekinthetők összetéveszthetőnek. Maga a felperes is csak a 29. és 35. osztályok tekintetében látta megvalósulni a hasonlóságot, de a 35. szolgáltatási osztály szerinti reklámozás még csak nem is hasonló az általa tanúsított magatartással. A kártérítési követelés megalapozottságát illetően is részletes védekezést terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a védjegybitorlás megállapítása és a kért jogkövetkezmény alkalmazása iránti kereset tárgyában a Pp. 213. § (2) bekezdése értelmében részíteleket hozott és megállapította, hogy a kereset a részítelekkel elbírált körben alapos.

Az elsőfokú bíróság a vitás perbeli legitimáció kérdésében a Ptk. 328. § (1) bekezdésére utalással úgy foglalt állást, hogy a felperes jogosult a perben nem álló B. G. tulajdonát képező lajstromszámú védjegy vonatkozásában a védjegybitorlás megállapítása iránti per megindítására az engedményezés folytán. A 2004. július 27-én létrejött használati szerződés tartalmának vizsgálata alapján arra a következtetésre jutott, hogy annak ellenére, hogy az engedményezés kifejezést nem tartalmazza, a 4. pontban írt teljes jogú, korlátozás nélküli fellépés lényegében az engedményezés jogintézményét írja körül és ezt támasztja alá a 2010. február 24-i közös nyilatkozat is. Bár e két okiratban pontos meghatározásra nem került az átruházott követelés, a törvény szövegéből nem következtethető ki, hogy csupán konkrét összegben meghatározott követelést lehetne engedményezni. Nem fogadta el az alperesnek azt az érvelését sem, hogy az engedményezési megállapodás létrejöttét már az is kizárja, hogy a háromoldalú megállapodás erről nem tett említést. A háromoldalú megállapodás az előzmények körében kifejezetten szólt a védjegyhasználati szerződésről és arról, hogy ezen alapul a felperes perindítási jogosultsága. Alaptalannak tartotta az alperesnek azt a hivatkozását is, hogy amennyiben a háromoldalú megállapodás írásban jött létre, akkor annak felbontása is csak írásban történhetett volna meg. A háromoldalú engedményezési szerződésből nem olvasható ki, hogy a felek az engedményezési megállapodásra írásbeli alakot kötöttek ki, továbbá utalt a Ptk. 218. § (3) bekezdésére is.

A védjegybitorlás érdemére vonatkozó jogi indokolásában a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontját, (3) bekezdés e) pontját, 27. § (1) bekezdését, 27. § (2) bekezdés a) és b) pontjait hívta fel. Rögzítette, hogy a felperes a perben érintett védjegyek hiteles lajstromkivonatának csatolásával igazolta, hogy azok oltalom alatt állnak, és hogy az oltalom milyen termékekre és szolgáltatásokra vonatkozik.

Az alperes által használt megjelölést és a perbeli védjegyekkel összevetve megállapította, hogy az összetéveszthetőség mindkét védjegy tekintetében fennáll a megjelölések és az érintett áruk hasonlóságára figyelemmel.

A megjelölések hasonlósága tekintetében kifejtette, hogy a lajstromszámú színes ábrás védjegy oltalmazza az „EDD MAGADÉVÁ!” jelmondatot, amely speciális tipográfiájú betűkkel, de változatlan formában megjelent az alperesi terméket reklámozó plakátokon és posztereken. A lajstromszámú felperesi védjegyben - amely narancsszínű, négyzet formájú háttér előtt közepén, sötét színű mezőben a „szerencsesüti” szóelemet oltalmazza és a négyzet baloldalán alulról felfelé nyomtatott kisbetűkkel az „edd magadévá!” szóösszetételt is feltünteti - pedig éppen szokatlan elhelyezésénél fogva a jelmondat is domináns szóelemnek tekinthető, ezért arra a következtetésre jutott, hogy az alperes által használt megjelölés az összetéveszthetőségig hasonló a védjegyhez.

Az érintett árukat, szolgáltatásokat érintő megállapítása szerint az alperes alappal hivatkozott arra, hogy a 35. osztályban felsorolt reklámozási tevékenység nem hasonlít az alperes desszertjére, azonban az alperes a jelmondatot nem a reklámozással kapcsolatban, hanem Túró Rudi termékével kapcsolatban használta. A reklámozás csak a Vt. 12. § (3) bekezdésében felsorolt lehetséges elkövetési magatartások egyike volt. E körben tehát a védjegybitorlást nem látta megállapíthatónak. A Túró Rudi viszont, mint tejtermék beletartozik a lajstromszámú védjegy 29. áruosztályába és mint édesség rokonítható a lajstromszámú védjegy 30. áruosztályában felsorolt termékekkel.

Azt az alperesi érvelést, hogy a jelmondatot már az egyik érintett védjegy bejelentési napját megelőzően használta, nem tartotta relevánsnak, kifejtve, hogy a korábbi belföldi megjelölés használatára az alperes legfeljebb a perbeli védjegy ellen indított törlési eljárásban hivatkozhat.

Az elsőfokú bíróság részítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a keresetnek a részítélettel érintett részben történő elutasítását.

Változatlan álláspontja szerint a felperes utólag kívánja pótolni a perbeli legitimációjának hiányát. Megismételte azt a védekezését, hogy amennyiben 2007-ben ténylegesen létezett volna egy ilyen engedményezés - akár csak szóbeli megállapodás alapján - a felek háromoldalú megállapodásban erről említést tettek volna. Ha az engedményezési szerződés nem jött létre, a felperes a nemo plus iuris elve alapján nem ruházhatott jogokat az I. Kft. részére.

Lényegesnek tartotta azt a körülményt is, hogy a 2010. február 24-ei nyilatkozat rögzítette, miszerint az állítólagos engedményezés a használati szerződés megkötésével egyidejűleg jött létre. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a használati szerződés nem lehetett azonos az engedményezéssel, hiszen maguk a felek is szükségesnek tartották a külön engedményezési szerződés megkötését.

Ettől függetlenül fenntartotta azt az álláspontját is, hogy a 2010. február 24-ei nyilatkozat sem alkalmas a felperes perlési jogosultságának megalapozásához, mert a Ptk. 328. § (1) bekezdéséhez fűzött kommentár szerint az engedményezési

megállapodásból egyértelműen ki kell derülni, hogy mely követelésre és milyen terjedelemben vonatkozik.

Vitatta a 2010. április 19-ei nyilatkozatnak az engedményezési szerződés felbontásának alátámasztására alkalmasságát is.

A védjegybitorlás érdemi kérdései körében azt emelte ki, hogy a felperesi védjegy és az alperes által használt megjelölés összehasonlítása során az összbenyomás alapján kell dönten.

A lajstromszámú védjegy ábrája jellegzetes és domináns eleme a markáns piros színű háttér, a geometriai grafikus elemek és a centrális pozícióban nagyobb mérettel elhelyezett „szerencsesüti” szóelem. Az „edd magadévál!” szóelem függőleges és elfordított helyzetben található, jóval kisebb méretben. Utalt a következetes magyar és európai védjegyjogi gyakorlatra is, amely szerint az átlagfogyasztónak ritkán van lehetősége a megjelölések közvetlen összevetésére. Az alperes a reklám-kampányban minden esetben a védjegy szöveges elemeitől eltérő betűtípussal, és csak az alperesre, valamint a pöttyös Túró Rudi termékre jellemző grafikus elemekkel és háttérrel dolgozott.

Sérelmezte a lajstromszámú védjegy összetéveszthetőségével kapcsolatos bírósági okfejtést, és vitatta az árujegyzékek és a szolgáltatási jegyzékek összehasonlításával kapcsolatos elsőfokú bírósági álláspontot is. Hangsúlyozta, hogy alajstromszámú védjegy esetében ütközőként megjelölt 30. áruosztály nem minősül hasonlóknak. Álláspontja szerint a felperesi védjegyekkel érintett áruk alapvetően alapanyagok, míg az alperesiek végtermékek, és hogy a felperes maga sem tartott ütközőnek a 30. áruosztályt, de ugyanígy nem áll fenn összetéveszthetőség a lajstromszámú védjegy 29. áruosztálya tekintetében sem.

Fenntartotta azt a védekezését is, hogy az alperes korábbi jogszerű használatát utóbb nem teheti jogellenessé az, hogy a megjelölést később más védjegyként lajstromoztatta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, amelyben az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását indítványozta. Hivatkozása szerint a rendelkezésre álló iratok teljes bizonyítóerejű magánokiratok, amelyekkel szemben az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy azok valótlan tartalmúak. Megítélése szerint az alperes az engedményezés tartalmi követelményeivel kapcsolatban is téved, miként tévesen hivatkozott a lajstromszámú ábrás védjegy domináns elemeire is.

A fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság is elsődlegesen a felperesi legitimációját vizsgálta. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan látta igazoltnak a felperes perlési jogosultságának fennállását a perben nem álló B.G. szóösszetétel védjegye tekintetében.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a Ptk. 328. § (1) bekezdése értelmében a jogosult követelését szerződéssel másra átruházhatja, vagyis

engedményezheti azt. A törvény nem köti alakszerűségekhez az engedményezési szerződést, és arra sem volt peradat, hogy a felek az írásbeli alakot kikötötték volna. Ezért a Ptk. 216. § (1) bekezdése értelmében az engedményezési szerződés létrejöhetett akár szóban, akár írásban, sőt az sem kizárt, hogy a felek az engedményezésre, illetőleg az engedményezés elfogadására vonatkozó akaratnyilatkozatukat ráutaló magatartással juttassák kifejezésre. Bár az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a megállapodásban határozottan és pontosan meg kell jelölni azt a követelést, amelyre az engedményezés vonatkozik, de a másodfokú bíróságnak valamennyi okiratok tartalmának együttes, a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezéséből az elsőfokú bírósággal egyezően azt a következtetést vonta le, hogy a felek között az igény érvényesítésére vonatkozó jogosultság átruházása ténylegesen megtörtént.

Osztható volt ugyan az az alperesi észrevétel, hogy a használati megállapodás azért nem minősül engedményezési szerződésnek, mert amennyiben a felek annak tekintették volna, szükségtelen lett volna a későbbi háromoldalú megállapodások, illetve nyilatkozatok elkészítése. A Fővárosi Ítéltábla meggyőződésének alátámasztására szolgált az is, hogy a 2007. április 11-ei időpontban - amikor már ismert volt, hogy a felperes védjegybitorlás megállapítását és jogkövetkezmények alkalmazása iránt pert indított -, a megállapodás kitért a perindítás tényére is.

A periratokból kitűnően valóban mindazokban az esetekben, amikor az alperes a felperes legitimációjának hiányát észrevételezte, került sor az újabb felperesi bizonyításra, a legitimáció megerősítésére. Ez azonban nem az „utólagos” igazolást támasztja alá, hanem azt jelenti, hogy a felperes az alperesi nyilatkozatok folytán rendre olyan helyzetbe került, hogy tovább kellett bizonyítania a szerződés létrejöttét. Erre a bizonyításra a teljes bizonyító erejű magánokirati formában kiállított nyilatkozatok alkalmasak voltak. Azért sem mondható ki, hogy a legitimációt a felperes mintegy „utólag” teremtetten meg, mert már a jelen per korábbi szakaszában (1.P.632.676/2004.) a 3. sorszámú hiánypótlási beadvány A/ 2/2. számú mellékletében hivatkozott a használati szerződésre.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla is arra a következtetésre jutott, hogy a felperes megalapozottan léphetett fel a B. G. javára lajstromozott, de a felperes használatában álló védjegy bitorlása ügyében is.

A másodfokú bíróság azonban az elsőfokú bíróság érdemi döntésével csak részben, a lajstromszámú védjegy kapcsán tudott egyetérteni. A felperesi saját védjegy tekintetében nem látott alapot nem a jogsértés megállapítására a következő indokolással.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a felperes a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontján alapuló abszolút szerkezetű, kizárólagos joga folytán bárkivel szemben felléphetett, aki engedélye nélkül a gazdasági tevékenysége körében olyan megjelölést használt, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk,

illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az összetéveszthetőség a lajstromszámú védjegy esetében nem volt megállapítható, a megjelölések és az érintett áruk hasonlóságát tekintve nem volt osztható az elsőfokú bíróság érvelése.

A védjegy narancssárgás alapszínében alul közepén, sötét alapszínből kiemelkedve viszonylag nagyobb, szembetűnőbb betűkkel jelenik meg a „szerencsesüti” szóelem, míg az „edd magadévá” szöveges elem a baloldalt, alulról felfelé, viszonylag jellegtelen, fehér színű és kisebb méretű betűkkel került megjelenítésre. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a fellebbezéssel, miszerint a szokatlan elhelyezés, a nehéz olvashatóság, a betűk színe és mérete alapján az utóbbi szóelem nem tekinthető dominánsnak, a fogyasztó figyelmét nem ez az elem hívja fel. Ezért a védjegy és az alperes által használt szlogen közötti hasonlóság igen kis fokúnak tekinthető.

A védjegy árujegyzékébe tartozó, a „tea, cukor, lisztek és más gabonakészítmények” (30. osztály), a „reklámozás, kereskedelmi tevékenységek, irodai munkák” (35. osztály) és a „vendéglátás” (43. osztály) áruk és szolgáltatások hasonlósága a Túró Rudi nevű tejtermékkel nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság tévesen látta rokoníthatónak a 30. osztályban felsorolt árukkal az alperesi terméket. Az, hogy a Túró Rudi édesség és a védjegy oltalma kiterjed a cukor termékekre, a gyártás, forgalmazás, értékesítés, felhasználás körülményeinek további egybeesései nélkül az érintett áruk nem tekinthetők védjegyjogi szempontból hasonlóknak.

A megjelölések kis mértékű hasonlósága és az érintett áruk különbözősége folytán a jogsértés megállapíthatóságát eredményező összetéveszthetőség a lajstromszámú színes ábrás védjegy esetében nem volt megállapítható.

A lajstromszámú szóvédjegy tekintetében azonban a másodfokú bíróság helyesnek találta az elsőfokú bíróság döntését és osztotta indokait is. Ebben az esetben a 29. osztályban tejtermékekre is védjegyoltalommal bíró jelmondat teljes egészében megjelent az alperesi megjelölésben túródesszert reklámozása során, ezért az érintett áruk és megjelölések nagyfokú hasonlósága folytán az összetéveszthetőség lehetősége fennáll. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a védjegybitorlás a felperes használatában álló védjegy tekintetében megvalósult.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét részben megváltoztatta és a lajstromszámú védjegyet érintő keresetet elutasította, míg a lajstromszámú védjegy kapcsán helybenhagyta a döntést, figyelemmel a Pp. 253. § (2) bekezdésére.

A pernyertesség-pervesztesség arányát 50-50 %-ban állapította meg, ezért a felperest kötelezte az alperes által lerótt 72.000 forint fellebbezési illeték felének megtérítésére a Pp. 239. §-a szerint irányadó 81. § (1) bekezdése alapján.

, 2011. február 22.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes
bíró

A kiadmány hitelül: